

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, právně zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2011, č.j. MMB/0144588/2011,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10.6.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.4.2011, č.j. MMB/0144588/2011, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí o odvolání vydané Úřadem městské části Brno-střed,

odborem obchodu, dopravy a služeb (dále jen „správce poplatku“) ze dne 1.3.2011, č.j. 100068704/REIP/VHA/013. Rozhodnutí o odvolání vydané správcem poplatku bylo žalobou napadeným rozhodnutím změněno tak, že ve výroku rozhodnutí byla vypuštěna slova „a ve zbytku se zamítá“ a byl doplněn text „tak že se napadený platební výměr mění takto:

- 1) ve výroku rozhodnutí se vypouští slova „a s použitím ust. § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků“
- 2) v bodu 2. výroku rozhodnutí se slova „89 ks“ nahrazují slovy „78 ks po celé zpoplatňované období, 11 ks po 12 dnů, 1 ks po 47 dnů, 1 ks po 27 dnů a 1 ks po 13 dnů“
- 3) v bodu 3. výroku rozhodnutí se vypouští slova „tj. 5 000/3 měsíce/89 ks“
- 4) částka celkové sazby místního poplatku uvedená ve výroku platebního výměru se z částky „445 000 Kč slovy: čtyřistačtyřicetpět tisíc korun českých“ mění na částku „401 913 Kč slovy: čtyřistajedentřicetdevět set třináct korun českých.“ Ve zbytku se odvolání zamítá.“

Rozhodnutím o odvolání ze dne 1.3.2011, č.j. 100068704/REIP/VHA/013 správce poplatku podle § 113 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) na základě odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 1.11.2010, č.j. 100068704/REIP/VHA/004, částečně platební výměr změnil a ve zbytku odvolání zamítl. V platebním výměru byl poplatek poplatníkovi stanoven podle pomůcek. Na základě odvolání byl poplatník následně vyzván výzvou ze dne 4.2.2011, č.j. 100068704/REIP/VHA/010 ke sdělení skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku. Na základě této výzvy poplatník doložil kopie všech povolených jiných technických herních zařízení v období od 1.7. do 30.9.2010. Podle zjištění správce poplatku za dané období vznikl poplatek ve výši 48 095 Kč.

Platebním výměrem ze dne 10.11.2010, č.j. 100068704/REIP/VHA/004 vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 89 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.7.2010 do 30.9.2010, v celkové výši 445 000 Kč.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 20.2.2013, č.j. 30Af 96/2011 – 131 bylo rozhodnuto, že namísto původního žalobce Apex Play, a.s., se sídlem Strašnická 1b/3165, Praha 10 bude dále pokračováno na straně žalobce se společností SLOT Group, a.s., se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Důvodem tohoto postupu byl zánik původního žalobce na základě fúze společností.

II.

Obsah žaloby:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a platební výměr za nezákonný a protiústavní. Žalobce napadá legislativní proces přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst.

3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě, kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“. Pro podporu svých argumentů žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 15.2.2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06. Žalobce tak poplatkovou povinnost uloženou mu na základě novely zák. č. 183/2010 Sb. považuje za zásah do ústavně a mezinárodně garantovaného práva společnosti vlastnit, resp. pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle žalobce žalovaný i správce poplatku nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. zcela nesprávně posoudili otázku, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V důsledku této chybné interpretace došlo následně k vydání platebního výměru, který je v rozporu se zákonem o místních poplatcích, zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) a v rozporu s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 9/2010“). Podle žalobce měl být předmětem zpoplatnění centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů. Základem pro výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu má být § 1 odst. 1 zákona o loteriích, na základě kterého je nutné dospět k závěru, že centrální loterní systém tvoří jeden funkčně nedělitelný celek, který se skládá z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů sloužících pouze jako zobrazovací jednotky. Pro podporu svých tvrzení žalobce odkazuje na Standard centrálního loterního systému s interaktivními terminály vydaný Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení. Předmětem povolení podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivé koncové terminály. Koncové terminály jsou pouhou součástí centrálního loterního systému a nejsou tedy samostatně provozovány ani povolovány. Jejich seznam a umístění je uveden v povolení vydaném Ministerstvem financí. V případě změn v počtu koncových terminálů je tento seznam pouze doplněn a není vydáváno nové povolení. Pro podporu svých tvrzení uvádí žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 38/2008-139 a 9 Afs 66/2009-263. Žalovaný a správce poplatku se dopustili nesprávného výkladu zákona o místních poplatcích s následnou nezákonností napadených rozhodnutí, a to tím, že předmětem místního poplatku nesprávně učinili jednotlivé koncové terminály namísto centrálního loterního systému jako nedělitelného technického zařízení.

Dále žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu a nezákonného zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno, případně byly uvedeny do provozu až v průběhu zpoplatňovaného období. Správce poplatku a žalovaný měli povinnost v rámci správního řízení zjistit, které koncové terminály byly v průběhu tohoto období skutečně provozovány, resp. u kterých došlo k zahájení či naopak

k trvalému ukončení provozu až v průběhu relevantního období. Podle žalobce z logického výkladu vyplývá, že předmětem zpoplatnění jsou pouze ta zařízení, která byla uvedena do provozu, jelikož pouze provozovaná zařízení mohou mít na území obce tvrzený negativní vliv. Poplatková povinnost dle žalobce vzniká na základě splnění dvou předpokladů, tj. nabytí právní moci příslušného povolení Ministerstva financí, kterým se povoluje provozování sázkové hry (centrálního loterního systému) a zároveň uvedení centrálního loterního systému prostřednictvím koncového zařízení do provozu na území obce, příp. skutečnost, že nedojde k trvalému ukončení jeho provozu na území obce. Výklad provedený žalovaným odporuje čl. 4 vyhlášky č. 9/2010, kde se hovoří o uvedení jiného technického herního zařízení do provozu a nikoli o jeho povolení. Nedílnou součástí podané žaloby činí žalobce přílohu přehledu koncových terminálů jednotlivých centrálních loterních systémů, jejichž provoz byl zahájen teprve v průběhu rozhodného období, příp. jejich provoz byl v průběhu rozhodného období trvale ukončen, nebo tyto koncové terminály nebyly na území správce poplatku umístěny, resp. uvedeny poprvé do provozu. Dále pak žalobce namítá, že správní orgány nezohlednily při vyměřování místního poplatku, že příslušné rozhodnutí Ministerstva povolující provozování sázkové hry prostřednictvím centrálního loterního systému nabylo právní moci až v průběhu rozhodného období, i přes tuto skutečnost byl žalobci vyměřen místní poplatek za provoz zařízení po celé tříměsíční období. Žalovaný měl poměrně snížit částku místního poplatku o ty koncové terminály, které byly na území města Brna v provozu pouze po část období, na které se platební výměry vztahují. Správní orgány se dopustily porušení čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a zatížily žalobami napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť není zřejmé jakým způsobem byla skutečnost trvalého ukončení provozu některých zařízení správcem poplatku zohledněna.

Žalobce napadá postup žalovaného i správce poplatku z hlediska nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (in dubio mitius, resp. in dubio pro libertate), kdy v případě nejednoznačné právní úpravy ukládající povinnosti soukromému subjektu vůči státu musí být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Jelikož podle žalobce je pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního nejednoznačný, v případě centrálního loterního systému a jednotlivých koncových terminálů není zřejmé, co má být předmětem zpoplatnění, je třeba tuto zásadu v souzených věcech aplikovat. Na podporu svých tvrzení žalobce uvádí judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Dále pak žalobce považuje napadená správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná, jelikož z platebního výměru není seznatelné, zda vůbec a jakým způsobem správce poplatku jakož i žalovaný zohlednili žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku. Žalobce před vydáním platebního výměru řádně ohlásil centrální loterní systémy a zaplatil za ně místní poplatek. Napadená rozhodnutí tak nevyhoví požadavku přezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí. Žalobce je následně toho názoru, že postupem správce poplatku bylo porušeno jeho ústavně a mezinárodně garantované právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Další vadou, kterou žalobce spatřuje v rozhodnutí žalovaného je to, že žalovaný v rozhodnutí zvýšil částku místního poplatku o 5 008 Kč, přestože odvolání směřovalo pouze proti zamítavé část žalovaného rozhodnutí, tj. ohledně částky 396 905 Kč. Žalovaný podle žalobce postupoval v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu, podle kterého odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Žalovaný v případě částky 5 008 Kč rozhodl mimo rozsah odvolacího řízení.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 25.8.2011 odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s jednotlivými žalobcem uplatněnými žalobními body vypořádal. K ústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích provedené zák. č. 183/2010 Sb. žalovaný uvedl, že dokud o protiústavnosti předpisu nerozhodl Ústavní soud, jedná se o předpis obecně závazný. Orgány veřejné správy nejsou oprávněny o protiústavnosti předpisu rozhodovat. Dokud není Ústavním soudem o protiústavnosti předpisu rozhodnuto, nelze předjímat, že na jeho základě došlo k zásahu do ústavně a mezinárodně garantovaných práv. Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem, který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“ pak odkazuje na § 1 zákona o loteriích. Žalovaný nevidí v zákoně o loteriích oporu pro tvrzení, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek podle § 10a zákona o místních poplatcích je podstatné, zda se jedná o zařízení sloužící k provozování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení ministerstva financí, přičemž koncová zařízení centrálního loterního systému tyto podmínky splňují. Ze samotného názvu poplatku nelze usuzovat, že předmětná zařízení musejí být provozována, aby podléhala místnímu poplatku. Vyhláška č. 9/2010 váže zánik poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu a vznik poplatkové povinnosti na den povolení jiného technického herního zařízení. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že by v řízení nedošlo k úplnému zjištění skutkového stavu a odkazuje na text vyhlášky č. 9/2010. K tvrzenému porušení zásady „in dubio mitius“ žalovaný uvedl, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nezohlednění platby žalovaný uvedl, že se k ní nemohl vyjádřit, jelikož nebyla uplatněna v odvolacím řízení, nelze tak z tohoto ohledu namítat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K námitce rozhodnutí nad rámec odvolacího řízení žalovaný uvedl, že žalobce účelově opomíjí celý text ustanovení § 114 odst. 2 věty druhé daňového řádu. Smyslem řízení o místním poplatku je stanovit poplatek ve správné výši, proto může být v odvolacím řízení platební výměr změněn i v neprospěch odvolatele. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

V replice ze dne 24.5.2013 žalobce rekapituloval dosavadní žalobní body a konstatoval, že s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012 není dán důvod pro konstatování protiústavnosti přijetí novely zákona o místních poplatcích, provedené zákonem č. 183/2010. Mezi účastníky řízení přetrvává rozpor ohledně výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Předmětem zpoplatnění místními poplatky ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích je v případě CLS povolený a současně na území správce poplatku provozovaný centrální loterní systém coby funkčně nedělitelný celek, nikoliv samotné koncové terminály. Žalobce dále poukázal na novelizaci zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 300/2011, účinnou od 14.10.2011. Žalobce z uvedené novelizace dovozuje, že zákonodárce až s účinností od 14.10.2011 učinil předmětem zpoplatnění místními poplatky v případě sázkových her provozovaných prostřednictvím CLS každý jednotlivý koncový terminál. Žalobce dále poukázal na novelizaci zákona o loteriích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb. s účinností od 1.1.2012. Koncové terminály jsou součástí CLS, neumožňují provozování sázkových her podle zákona o loteriích a slouží pouze jako zobrazovací jednotka. Ust. § 2 písm. l) novely zákona o loteriích podporuje výklad žalobce, že jiným technickým herním zařízením ve smyslu původního znění § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích je CLS jako jeden funkčně nedělitelný celek. Žalobce dále poukázal na návrh zákona o provozování sázkových her, který předložilo Ministerstvo financí, z něhož má jednoznačně vyplývat, jakým způsobem orgány státní moci chápaly a chápou pojem technické herní zařízení, kterým v případě sázkových her provozovaných prostřednictvím CLS je pouze CLS jako celek. Nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 nepodporují výklad žalovaného obsaženého v žalobou napadeném rozhodnutí, ale naopak prokazuje oprávněnost žalobních důvodů a správnost výkladu žalobce. Ústavní soud se zabýval jinou právní problematikou, v nálezu byla posuzovaná otázka rozsahu zákona o zmocnění obcí podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích k regulaci míst, na kterých (ne)lze na území obcí provozovat výherní hrací přístroje. Ústavní soud připustil, a to pouze ve vztahu k oprávnění obcí regulovat provozování sázkových her na území obce, extenzivní výklad ust. § 50 odst. 4 zákona o loteriích, který je jinak v oblasti veřejného práva zcela nepřipustný. Nálezy Ústavního soudu navíc výslovně připouští vícero možných výkladů.

V.

Obsah nařízeného jednání před soudem

K jednání nařízenému na 28.5.2013 se dostavil pouze zástupce žalobce, který zopakoval dosavadní žalobní námitky, vycházející jak z původní žaloby, tak ze shora citované repliky. Právní zástupce žalobce požadoval provést důkaz níže uvedenými listinami, přičemž soud jeho požadavkům zcela vyhověl (vyjma důkazu ověřením skutečností vyplývajících z listiny uvedené níže jako poslední ve výčtu u jednání provedených důkazů – skutečnosti uvedené v této listině žalovaný nijak nezpochybňoval); jedná se o dopis žalobce Úřadu městské části Brno - střed ze dne 27.8.2010, týkající se splnění ohlašovací povinnosti pro účely místního poplatku za provozovaná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí, Standard centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály, vydaný

Ministerstvem financí dne 17.12.2008, č.j. 34/106819/2008, dopis Elektrotechnického zkušebního ústavu Ministerstvu financí ze dne 15.6.2010, dopis Ministerstva financí ze dne 3.6.2010, č.j. 34/66682/2010, rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16.12.2008, č.j. 34/101027/2008, ze dne 22.12.2009, č.j. 34/100174/2009, ze dne 22.12.2009, č.j. 34/100172/2009, ze dne 22.12.2009, č.j. 34/100170/2009, upřesnění stanoviska Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 30.6.2010, adresovaného Ministerstvu financí a přehled provozu koncových terminálů v průběhu období 1.7. – 30.9.2010.

VI.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Krajský soud se přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce nepřezkoumatelnosti (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud

opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2012, č.j. 7 As 163/2012-18). S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu soud neshledal, že by platební výměry vykazovaly takovou vadu, jenž by způsobovala jejich nepřezkoumatelnost.

Žalobce považuje žalobou napadená správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám žalobce (obecné tvrzení, dále rozvedené poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005, č.j. 1 As 39/2004 – 75, z něhož bylo zdůrazněno, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů) a dále proto, že z těchto rozhodnutí není seznatelné, zda vůbec případně jakým způsobem správce poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku.

K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je sice stručné, ale v rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Nelze tak dospět k závěru (ve vztahu ke shora uvedenému obecnému tvrzení žalobce), že by žalovaného rozhodnutí neobsahovalo vypořádání některé z námitek a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné žalovaného rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal sice stručně, ale dostatečně a vyhověl tak požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí vysloveným ve shora citované judikatuře.

Žalobce považuje platební výměr správce poplatku, jakož i rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť z těchto rozhodnutí není seznatelné, zda vůbec, případně jakým způsobem správce poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku.

Ze spisového materiálu vyplývají následující skutečnosti. Ohlášením k místnímu poplatku za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí ČR ze dne 27.8.2010, doručené správci poplatku dne 30.8.2010, evidované pod č.j. 100078515 žalobce ohlásil 4 ks centrálního loterního systému za období od 1.7.2010 do 30.9.2010 a současně uhradil částku 20 000 Kč. Dále žalobce na základě ohlášení ze dne 22.9.2010 uhradil částku 1 196 Kč. Následně správce poplatku vydal platební výměr, ve kterém žalobci vyměřil místní poplatek v částce 445 000 Kč za 89 ks jiných technických herních zařízení provozovaných od 1.7.2010 do 30.9.2010.

Zákon o místních poplatcích ani zákon o správě daní a poplatků v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost správce poplatku přihlížet k platbám provedeným poplatníkem před vydáním platebního výměru a zohledňovat tyto platby v následně vydaném platebním výměru. V případě, že je platebním výměrem stanovena poplatková povinnost v určité výši, která je následně poplatníkem plně uhrazena a vedle částky stanovené platebním

je poplatníkem ještě uhrazena částka dle původního ohlášení, nelze tento platební výměr považovat za nepřezkoumatelný pro nezohlednění předchozí platby. Jakékoli platby učiněné poplatníkem vůči správci poplatku jsou evidovány na osobním daňovém účtu poplatníka. Případné platby provedené poplatníkem nad rámec zákonem stanovené poplatkové či daňové povinnosti jsou pak použity na úhradu daňových nedoplatků, případně při jejich neexistenci jsou tyto platby evidovány jako daňové přeplatky, které pak mohou být na základě žádosti za zákonem stanovených podmínek poplatníkovi vráceny. Děje se tak v samostatném řízení, jehož předmět je odlišný od předmětu řízení v souzené věci. Z vytýkaného důvodu nelze proto rozhodnutí správce poplatku považovat za nepřezkoumatelná.

I přes výše uvedené je však soud toho názoru, že z hlediska procesní ekonomie, jakož i přehlednosti postupů před správcem daně, by bylo vhodné, aby případné platby provedené žalobcem na základě ohlášení k místnímu poplatku byly při následném vydání platebního výměru správcem poplatku zohledněn (ponížením celkové částky k úhradě o poplatníkem v průběhu řízení provedené platby). V obdobných věcech vedených před zdejší soudem je správci poplatku nastíněný způsob volen, aniž by byl následně v podaných žalobách zpochybňován.

Žalobce uvádí, že rozhodnutí správce poplatku jakož i žalovaného jsou s ohledem na nezohlednění předchozích plateb nepřezkoumatelná. Námitka shodného znění však nebyla v rámci odvolacího řízení uplatněna a žalovaný tak neměl důvod se k této otázce vyjadřovat, proto nelze rozhodnutí žalovaného pro nevypořádání námítky nezohlednění předchozích plateb považovat za nepřezkoumatelné.

Další vady řízení

Další vadou, kterou žalobce spatřuje v rozhodnutí žalovaného je zvýšení částky místního poplatku o 5 008 Kč, přestože odvolání směřovalo pouze proti zamítavé části žalovaného rozhodnutí, tj. ohledně částky 396 905 Kč. Žalovaný tak podle žalobce postupoval v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu, podle kterého odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Žalovaný tak v případě částky 5 008 Kč rozhodl mimo rozsah odvolacího řízení.

Rozsah přezkumné činnosti odvolacího orgánu je uveden v § 114 odst. 2 daňového řádu, kde je stanoveno že: „*odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele*“. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že žalobce účelově opomíjí znění věty druhé tohoto ustanovení.

Z ustanovení § 114 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že rozsah přezkumu odvolacím orgánem v daňovém řízení (zde poplatkovém) je postaven na kombinaci zásady dispoziční a částečně i na principu revizním. Zásada dispoziční se projevuje v tom, že odvolací orgán je povinen se zabývat všemi důvody, které odvolatel v odvolání a jeho případných doplňcích namítal, s nimi se pak musí také vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Pokud by některý z odvolacích důvodů opomenul přezkoumat, bylo by rozhodnutí o odvolání minimálně v této

části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odvolacími důvody je vždy vymezen minimální rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán však není omezen rozsahem odvolacích důvodů, a rozhodnutí se může odchýlit od odvolatelem požadovaného rozhodnutí. V odvolacím řízení je žalovaný oprávněn za účelem řádného zjištění skutkového stavu provádět dokazování ve stejném rozsahu jako správce daně, což vyplývá z principu apelace, na kterém je odvolací daňové řízení založeno. Nové skutečnosti, které jsou v průběhu odvolacího řízení zjištěny mohou svědčit ve prospěch i neprospěch odvolatele. V daňovém odvolacím řízení se na základě § 114 odst. 2 daňového řádu uplatňuje zásada reformace in peius, která ve výsledku může vést k tomu, že výsledné rozhodnutí bude pro odvolatele nepříznivější než rozhodnutí, které odvoláním napadl.

Dále je třeba připomenout i ustanovení § 114 odst. 3 daňového řádu, podle kterého: *„Vyjdou-li při přezkouvání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.“*

Zde je třeba připomenout, že smyslem řízení poplatkového je řádný výběr místních poplatků správcem poplatku a následně i žalovaným. Proto je úkolem odvolacího orgánu vést řízení tak, aby byla řádně zjištěna poplatková povinnost poplatníka a poplatek byl vybrán ve správné výši. I zde je pak odvolací orgán povinen postupovat jak ve prospěch, tak i v neprospěch poplatníka. Soud proto uzavírá, že postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem a nelze v namítané okolnosti shledat vadu řízení.

Námítka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námítka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: *„[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“*. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu

diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v případě provozu centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a co je tedy předmětem místního poplatku vyměřeného na základě vyhlášky č. 9/2010. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterii nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje, a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale

nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterijních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterijních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na (<http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je *„přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“*

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které

slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný nálezn ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“. Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18.

května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozборы, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Žalobcem předložené listiny provedené v rámci veřejného jednání před soudem k důkazu nejsou v rozporu se závěrem soudu vyjádřeným zejména v části odůvodnění tohoto rozsudku, označené jako Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění. Za „jiné technické herní zařízení“ je třeba tedy považovat takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, sloužící k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, jenže z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Soud nezpochybňuje, že interaktivní videoloterijní terminál coby součást centrálního loterního systému má jinou technologickou povahu, než výherní hrací přístroj. To však nebrání tomu, aby podléhal předmětnému místnímu poplatku, což jednoznačně plyne i ze shora uvedené argumentace soudu.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a nezákonné zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno

Žalobce dále považuje správním rozhodnutí za nezákonné z důvodu neúplně zjištěného skutkového stavu a současně i pro zjevně nesprávné zpoplatnění koncových terminálů, které v relevantním období nebyly uvedeny do provozu, jejichž provozování bylo trvale ukončeno, příp. které byly provozovány pouze po část zpoplatňovaného období.

Ze znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g) podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích. Vyhláška č. 9/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Proto otázka zda bylo jiné technické herní zařízení uvedeno v příslušném zdaňovacím období do provozu není pro stanovení výše místního poplatku relevantní.

Pokud jde o otázku trvalého ukončení provozu interaktivního videoloterijního terminálu, soud uvádí následující. Jak již bylo shora uvedeno, zpoplatnění místním poplatkem podle zákona o místních poplatcích není závislé na provozování, tedy i na otázce trvalého ukončení provozování tohoto zařízení. Provoz jiného technického herního zařízení je však relevantní z hlediska zániku poplatkové povinnosti podle úpravy stanovené obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 9/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Podle čl. 6 odst. 1 této vyhlášky se poplatek sice platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, ovšem podle odst. 2 tohoto článku poplatková povinnost zaniká již dnem trvalého ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení, povoleného Ministerstvem financí (nikoliv až zrušením či zánikem povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí). Podle čl. 4 citované vyhlášky je pak poplatník rovněž povinen doručit písemně, a to

nejvýše 5 a nejméně 1 den předem správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Z citovaných článků vyhlášky vyplývá, že předpokladem pro zánik poplatkové povinnosti je písemné doručení ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí správci poplatku. V rámci žaloby a jejích příloh žalobce tvrdil, že v případě dvou koncových terminálů došlo k faktickému ukončení provozu v průběhu rozhodného období, a to na adrese Brno, Štefánikova 7, Herna Terno dne 28.7.2010 a dále na adrese Brno, Křenová 40, č.p. 306, Excalibur dne 14.7.2010. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný zjistil, že Úřad městské části města Brna, Brno – střed, nesprávně stanovil místní poplatek kromě jiného i proto, že mělo být zohledněno trvalé ukončení provozu koncového terminálu, umístěného na adrese Brno, Křenová 40, jehož provoz byl trvale ukončen dne 14.7.2010 a dále na adrese v Brně, Štefánikova 7, jehož provoz byl trvale ukončen k datu 28.7.2010. Žalovaný proto upravil výši místního poplatku tak, aby tyto skutečnosti byly zohledněny a aby místní poplatek byl vybrán pouze za období 13., resp. 27. dnů v případě uvedených koncových terminálů. Žalovaný tak plně respektoval citovanou obecně závaznou vyhlášku a podle ní a v souladu se zjištěnými okolnostmi, které uvádí i žalobce (data faktického ukončení provozu citovaných terminálů), upravil v rámci žalobou napadeného rozhodnutí poplatkovou povinnost žalobce.

Na základě výše uvedeného a vzhledem ke všem úkonům provedený v řízení správcem poplatku jakož i žalovaným nelze souhlasit s názorem žalobce, že by správce poplatku jakož i žalovaný nesprávně a neúplně zjistili skutkový stav věci, který pak následně vzali za podklad svých rozhodnutí.

Nerespektování obecných zásad právních

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě že legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezů Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nálezů Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 71/2007-60 a rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 7 Afs 126/2005-75 tak nejsou v souzených věcech aplikovatelné.

V souvislosti s replikou žalobce ze dne 24.5.2013 Krajský soud v Brně uvádí následující: Žalobce opětovně namítá nesprávný výklad předmětu zpoplatnění místními poplatky; k této otázce se Krajský soud v Brně vyjadřoval již shora. Rovněž Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, a to s ohledem na fungování interaktivních videoloterijních terminálů, jakožto koncových zobrazovacích jednotek technického zařízení centrálního loterního systému a dále se též zabýval posouzením, zda poplatkové povinnosti podléhá každý povolený výherní hrací přístroj. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26 mj. dovodil, že zákonodárce svým postupem dal jasně najevo vůli postavit na roveň hrací přístroje a interaktivní videoloterijní terminály, jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti potencionálně stanovené místní samosprávou. Z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jaké principu a prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněná uživateli. Do této logiky proto zapadá zpoplatňování videoterminálů vždy v závislosti na jejím konkrétním počtu, a to právě proto, že právě s těmito koncovými videoterminály přichází do kontaktu uživatelé her. S tímto názorem se krajský soud plně ztotožňuje. Pokud jde o novelizace zákona o místních poplatcích, provedené za zákonem č. 300/2011 Sb., připomíná soud legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „*elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“).* Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímým potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za

provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Pokud jde o argumentaci návrhem zákona o provozování sázkových her, ani tato nemůže změnit nic na závěrech soudu týkající se výkladu pojmu „jiného technického herního zařízení“. Z posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zdejší soud připomíná také úvahu, že posuzovaný místní poplatek by fakticky ztratil smysl, pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, neboť pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů, určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem. K otázce nerespektování právních zásad ze strany žalovaného se zdejší soud již shora vyjádřil. K doplněné argumentaci ohledně nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 soud rovněž odkazuje na již vyslovené názory v části odůvodnění tohoto rozsudku označené jako „Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění“.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně neshledal žalobcovy námitky důvodnými, proto soud postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu